

DIE REGULATION DER NATRIUM UND WASSERAUSSCHIEDUNG

Mihály Földi, György Szabó

(Reglarea excreției de sodiu și de apă)

Akadémiai kiadó Budapest 1959

Numărul lucrărilor editate în limbă străină ale Editurii Academiei Maghiare s-a îmbogățit cu un nou volum, nu de mult apărut, monografia lui M. Földi și Gy. Szabó intitulată: „Reglarea excreției de sodiu și apă”. Iată că a doua generație a școlii lui Koranyi, mergînd pe urmele activității profesorului Rusznyák, cultivă tradițiile operei lăsate de marele specialist în domeniul patologiei renale. Acest fapt e ilustrat și de o lucrare anterioară a autorilor: „Fiziologia și patologia circulației limfatice” care a apărut în aceeași editură, în anul 1957.

Este greu să supraestimezi însemnătatea acestei noi monografii care se ocupă de activitatea rinichilor. Bazîndu-se pe un bogat material bibliografic și pe numeroase experiențe proprii, autorii analizează critic cunoștințele existente pînă acum despre fiziologia și patologia activității renale. Materialul acumulat e prezentat într-o formă concentrată și într-un stil foarte limpede, ceea ce face ca lucrarea să fie deosebit de atrăgătoare.

După o introducere cu caracter istoric, scurtă și bine încheiată, autorii împart materialul expus în 13 capitole. Trecerea în revistă a istoricului problemei constituie de altfel un fir călăuzitor al tuturor capitolelor. Capitolul I, intitulat „Acțiunea schimbărilor filtrației glomerulare asupra excreției de apă și sodiu” conține datele privitoare la fiziologia funcțiunii renale, înfățișînd cronologic cunoștințele despre mecanismul excreției: teoria lui Heidenheim, Cushny, concluziile formulate pe baza analizei punctatului glomerular și tubular, diureza osmotică, locul și proporțiile resorbției de apă și sodiu, legătura dintre activitatea tubulară și filtrația glomerulară, relațiile dintre hiperemia rinichilor și excreție etc.

Firul principal al celorlalte părți îl constituie referințele patologice. În capitolele II și III este expusă acțiunea pe care o exercită asupra funcțiunii de excreție a rinichilor modificările de presiune arterială respectiv venoasă, iar în capitolele IV, și V este prezentată aceeași acțiune exercitată de intensificarea presiunii ureterale respectiv a factorilor umorali (medulara suprarenalelor și scoarța, hipofiza). Un deosebit interes prezintă capitolele VI și VII în care se relatează corelațiile dintre sistemul nervos vegetativ respectiv central și activitatea renală, pe baza unor numeroase observații clinice și experi-

mentale. Capitolele VIII și IX se ocupă de acțiunea pe care o are hipoxia asupra activității rinichilor. Aici găsim o minuțioasă analiză a problemei aierentației, în cursul căreia autorii invocă o sumedenie de argumente și date convingătoare în sprijinul existenței receptorilor vasculari din regiunile inferioare. În continuare monografia discută implicațiile ce le are anemia cronică în excreția de apă și sare, în lumina hipoxiei anemice.

Capitolul X se intitulă „Reacția rinichiului la schimbările de volum ale singelui circulant”. Plecând de la întrebarea dacă rinichiul are vreun rol în întreținerea izovolemiei, autorii analizează amănunțit problemele în legătură cu ortostaza, staza venoasă a diferitelor regiuni, rolul insuficienței circulației limitate, relația dintre volumul pe minut și producerea de hormon antidiuretic acțiunea narcozei și a hemoragiilor „receptorii volumetrici”, hiperoncoza peritubulară etc. Capitolul XI. cuprinde date valoroase în legătură cu „reacția rinichiului la schimbările de volum ale spațiului complet extracelular”, iar capitolul XII discută acțiunea exercitată de efortul nuncii asupra activității renale.

În sfârșit, capitolul XIII al monografeii, intitulat „Activitatea renală și hemodinamica renală în sindromul de stază al decompensării cardiace” dă un tablou clar și sintetic al acestor probleme, enumerând argumentele și contraargumentele care vin să confirme sau să infirme atât „backward failure”, bazată pe insuficiența funcțională a ventricolului drept, cât și „forward failure”, bazată pe insuficiența ventricolului stâng. Autorii reușesc să soluționeze cu succes prezentarea sintetică a unor date foarte variate și uneori contradictorii. Fidel concepției lui *Korányi-Rusznayák*, Földi rezumă teoria foarte reală despre mecanismul apariției edemului cardiac. Ca punct de plecare el citează cuvintele lui *Rusznayák*: „Edemul este rezultatul a numeroși factori. Dacă, explicând apariția lui ne sprijinim numai pe unul sau pe altul din acești factori, ajungem în mod inevitabil într-un impas”.

Pe lângă factorii cunoscuți care au rol în provocarea edemului cardiac, Földi accentuează și rolul unui mecanism nervos central de sensibilitate sodică. Judiciozitatea teoriei sale este confirmată de numeroase date bibliografice și de rezultatele experiențelor proprii.

În concluzie putem afirma că monografia lui Földi și Szabó constituie, atât prin conținutul ei cât și prin ireproșabilele condiții tehnice în care a apărut, o nouă contribuție valoroasă la promovarea tradițiilor maghiare în domeniul patologiei renale. Această monografie înseamnă un ajutor în activitatea de cercetare practică și teoretică nu numai pentru specialiștii în patologia renală ci și pentru cercetătorii în domeniul fiziologiei și patologiei generale.

JENŐ MÓDY